

[Alfred Jensen.]

fattede det ærede medlem hr. H. C. Hansen således, at socialdemokratiet var enigt i omfanget af denne beskatning, men da jeg hørte finansministeren nævne det og så det ærede medlem hr. H. C. Hansen nikke, må jeg gå ud fra, at der er enighed mellem socialdemokratiet og regeringen plus andre i denne sal om, at beskatningen skal have dette omfang. Der kan blot være lidt uenighed om detaljer. Så har jeg opfattet rigtigt, og så vil det sige, at man er fuldt og helt enig om, at disse foranstaltninger skal gennemføres til trods for de virkninger, de får ude i folket, og til trods for den modstand, der allerede er kommet til udtryk gennem forskellige udtalelser.

Jeg har på baggrund af den enighed med forbavelse både i formiddags og i eftermiddag hørt, hvorledes det ærede medlem hr. H. C. Hansen bebrejdede statsministeren hans optræden umiddelbart før regeringsdannelsen i forhandlingerne om lørdagen. Hvis det var sådan, at socialdemokratiet ønskede at være med i regeringen, ønskede at have en plads eller to der, så forstår jeg denne bebrejdelse, men hvis partiet ikke ønsker at være med i regeringen, så fatter jeg ikke, hvorfor man fortsætter på en sådan måde. Jeg synes, man burde stoppe denne diskussion, hvis man mener ærligt, at man ikke ønsker at være med i denne regering, og fortsætter den, må man tage det som udtryk for, at socialdemokratiet er bittert over, at det ikke fik lov til at deltage i ledelsen af nedskæringen.

Finansministeren mente ikke, at mine udtalelser om skattelovenes virkninger på en begyndende opsparing nu var rigtige, og som modbevis nævnte han, at der skulle være en stor nedgang i „Berlingske Tidende“s annonceportefeuille. Jeg indser ikke, det er noget bevis på, at der er begyndt en opsparing af hensyn til skattebetalingen om et års tid. Det bortforklarer i hvert fald ikke, at folk køber og køber alt det, de er i stand til at skaffe sig; jeg synes snarere, det understreger, hvad det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, at når folk køber i rigt mål, så er der ikke brug for så mange annoncer. Nedgangen i annonceportefeuillen modsiger nærmest det, som finansministeren forsøgte at bevise.

Jeg skal ikke trække denne debat yderligere ud, selvom der var adskillige andre ting, jeg gerne ville have knyttet bemærkninger til. Jeg vil slutte med at minde om den udtalelse, statsministeren fremsatte om vore vanskeligheder. Han sagde, at

næst efter Vesttyskland er vi det land, der er længst ude i vanskeligheder. Næst efter Vesttyskland er vi det land, der er længst ude i vanskeligheder. For fem år siden, da krigen sluttede, påstod man og vel ikke med urette, at vort land var det, der havde klaret sig bedst gennem krigen, som stod bedst og derfor havde visse forpligtelser til at yde hjælp overfor andre mere ødelagte lande. Så vidt har man altså bragt det gennem fem år, at vi er det land, der næst efter Vesttyskland er stedt i de værste vanskeligheder, og det kan hverken regeringspartierne eller den tidligere regering og dens parti undskylde sig for. De har ansvaret for den politik, der har været ført. De har medansvaret for, at det er kommet dertil.

De foranstaltninger, man har truffet mod de vanskeligheder, landet stod overfor i 1946—47 og senere, har alle været af samme karakter som dem, man foreslår i dag, da man taler om, at forbruget skal nedskæres. Der har ikke været anden medicin. Det er alt det, man har kunnet anvise overfor vanskelighederne, og resultatet er, at statsministeren må stå op og erkende, at vi er sunket så dybt, så vi er det land, der efter Vesttyskland er dårligst stillet. Siger det ikke tilstrækkeligt om, at det er på tide, der sker en virkelig kursændring i Danmark? Siger det ikke, at det er på tide, der sker en ændring, inden Danmark føres lige direkte ud i bankerotten?

Statsministeren (Erik Eriksen): Det er kun to ganske korte bemærkninger, jeg har at gøre, for at der ikke skal indsnige sig nogen misforståelse. I anledning af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards udtalelse om, at der i efteråret var skitseret et program for en regering af socialdemokrater, venstre og radikale, som jeg i og for sig intet havde imod, vil jeg dog gerne bemærke, at dette „i og for sig“ må dække over temmelig meget. Det ærede medlem husker dog, at jeg pegede på den forskel, der var i synet på vor udenrigspolitik og vor forsvarspolitik. Dette „i og for sig“ dækker altså også over dette.

Det er rigtigt, at jeg tror på, at der er et sagligt grundlag for at få vore synspunkter til at falde sammen, når talen er om den økonomiske politik og vore forslag, som vi har drøftet i dag, på baggrund af det ærede medlems tale. Det må jeg tilstå tror jeg på, men det ærede medlem må ikke gøre forsøg på at kidnappe mig og sige, at jeg dermed blankt har givet tilslutning til alle hans udtalelser. Det tror jeg det ærede